

Nižší soudy nevyhověly žádosti dovolacího rekurenta, by usnesení o výmazu společenstva »S« v P., zapsané společenstvo s r. o. v likvidaci bylo zrušeno a v likvidaci bylo pokračováno, první soud z těchto důvodů: Výmaz firmy stal se na žádost, jež vyhovuje všem požadavkům, které pro tuto opověď klade plenární rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 2753 sb. n. s. Dopisem z 26. května 1932 zažádali oba likvidátoři za výmaz firmy z rejstříku. V opovědi (doplněné citovaným dopisem) jest i prohlášení o skončení likvidace vyjádřeno slovy, že se navrhuje výmaz firmy, »ježto likvidace byla skončena«, což soud považuje za jasný a dostačující projev, jímž se skončení likvidace potvrzuje. Požadavek, že by připojená bilance likvidační musila býti firemně podepsána, není nikde v zákoně vysloven. Soud rejstříkový nemusí přihlížeti i k tomu, zda tato bilance je věcně správná. Do autonomie družstva může zasáhnouti soudce pouze, pokud zkoumá stránku formální, nemůže se však pouštět do věci samé, zejména do zkoumání jednotlivých položek. Z protokolu valné hromady je zřejmo, že bilance byla schválena a to jednomyslně a bylo likvidátorům uděleno absolutorium. Tímto usnesením jest soudce vázán (viz důvody cit. rozhodnutí). Pakliže se cítí stěžovatel usnesením valné hromady na svých nárocích poškozen, musí nastoupiti pořad práva.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou soudů a uložil prvému soudu, by o návrhu dovolacího rekurenta znovu rozhodl.

Důvody :

Usnesení se přičí zákonu. Podle § 44 zákona čís. 70/1873 ř. z. o společenstvech výdělkových a hospodářských přináleží likvidátorům, aby též splnili závazky zrušeného společenstva. Rejstříkový soud nemůže ovšem zasáhnouti do likvidace společenstva, avšak pokud není prokázáno uspokojení věřitelů, nelze přistoupiti k výmazu společenstva z obchodního rejstříku, neboť nelze mluvit o skončení likvidace a to tím méně, když proti společenstvu jest zahájen spor o zaplacení pohledávky (srov. rozh. čís. 2753 sb. n. s.). Bude-li zjištěno tvrzení stěžovatelovo, že mu byla proti společenstvu přisouzena pohledávka 119.961 Kč 26 h a že likvidátoři se o zaplacení nebo krytí této pohledávky (§ 48 čís. 1 citovaného zákona) dosud nepostarali, ač žaloba byla podána již před zahájením likvidace, nezbude než aby v likvidaci bylo pokračováno po případech po ustanovení jiných likvidátorů. Poněvadž uvedené okolnosti rozhodné zjištěny nebyly, bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 14421.

K čl. 88 a 94 žel. př. řádu. Při stanovení náhrady škody z přepravní smlouvy nerozhoduje, k jakému účelu bylo přepravované zboží určeno.

(Rozh. ze dne 5. června 1935, Rv I 1336/33.)

Podle žaloby vyvozuje žalobkyně nárok na náhradu škody z přepravní smlouvy tvrdíc, že poškození zásilky ječmene se stalo za přepravy vinou dráhy, která přistavila vadný vůz a v něm zásilku dopravovala, kdežto

žalovaná dráha namítala, že poškození se stalo jen vinou odesilatelovou, který nevěnoval prohlídce vozu povinnou péči a naložil zásilku do vadného vozu, takže za škodu na zásilce povstalo dráha podle čl. 90 § 2 lit. c) a § 3 žel. př. ř. neručí. V průběhu sporu tvrdila žalobkyně, že ječmen byl určen pro vývoz, že byl vodou poškozen, stal se pro ni bezcenným a že proto dala zásilku dráze k dispozici. V důsledku posudku znalce žádala pak náhradu skutečného znehodnocení zboží, tedy rozdíl mezi cenou, kterou mělo zboží jako zboží určené pro vývoz v neporušeném stavu, a mezi cenou, kterou mělo následkem poškození nastalého během dopravy. Žaloba byla zamítnuta soudy v všech třech stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Při stanovení náhrady škody z přepravní smlouvy není rozhodným, k jakému účelu přepravované zboží bylo určeno, nýbrž rozsah ručení a výši náhrady při poškození přepravovaného zboží jest posuzovati podle ustanovení čl. 88 a 94 žel. př. ř., takže, byla-li sjednána přepravní smlouva z P. do B. n. L., přichází v úvahu jen poškození zásilky, které se stalo během této přepravy, a náhrada se týká jen skutečného poškození, zjištěného na zásilce ve stanici určení. Žalobkyně nebyla oprávněna dáti dráze celou zásilku k dispozici a za pohnutku toho uváděti obavu, aby se zboží během další dopravy do ciziny úplně nezkazilo. Podle čl. 94 žel. př. ř. byla by žalobkyně oprávněna se domáhati náhrady jen skutečně vzniklé škody na zásilce, kdežto ona se domáhala náhrady ceny celé zásilky, která prý se stala bezcennou, a žádala náhradu difference mezi cenou, kterou mělo zboží jako zboží určené pro vývoz v neporušeném stavu, a mezi cenou, kterou mělo zboží následkem poškození. Tento nárok jí však podle ustanovení přepravního řádu nepřísluší.

Čís. 14422.

Přechod přednostního zákonného práva zástavního váznoucího podle § 10 aut. zák. a § 127 poj. zák. čís. 501/1917 ř. z. na náhradní pohledávce škůdcově z pojišťovací smlouvy proti pojišťovně na nositele pojištění v mezích § 246 zák. čís. 221/24 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 5. června 1935, Rv I 1678/33.)

Šofér majitele autodrožky Františka K. poranil při výkonu svého povolání člena žalující Revírní bratrské pokladny na K. Josefa L. Rozsudkem okresního soudu v Plzni byl František K. odsouzen zaplatiti žalující pokladně jako náhradu pojistných dávek poskytnutých Josefu L. 6.213 Kč, čítaje v to i útraty sporu. František K. byl pojištěn u žalované pojišťovny proti povinnému ručení a bylo k jeho žalobě vysloveno, že pojišťovna jest povinna k plnění veškerých přítomných i budoucích závazků jeho vzešlých mu z důvodu poranění Josefa L. Nárok z pojišťovací smlouvy zabavil Josef L. proti žalované pojišťovně a tato ve sporu proti ní L-em vedeném jej v celé výši 30.000 Kč uznala a L-ovi po srážce zákonných poplatků ve zbytku 26.630 Kč 30 h vyplatila. Žalující tvrdí,